

ciaországtól. Azok a polgártársai, akiknek nem ment annyira jól, csapattal álltak idegen zsoldosvezérek szolgálatába. Miklós éppoly bátran küzdött a divat ellen, mint a kantonok terjeszkedési politikája ellen. Hódításra vágyó hofitársait intette, „ne helyezzék túl messzire a kerítést”.

Abban a korban, amikor a pacifizmus még ismeretlen szó volt, és a püspökök teljesen magától értetődően léptek föl hadvezérként és ostromlóként, Flüe-i Miklós már határozot-

tan elvetette a háborút mint a politika eszközét. Híressé vált a berni városi tanácshoz írt levele, amely afféle politikai végrendelete: „A béke minden tekintetben Istenhez tartozik, hiszen Isten maga is béke, és a békét nem lehet elpusztítani. A békétlenség pedig el fog pusztulni. Ügyeljetez ezért arra, hogy a békére irányuljon törekvésetek, védelmezzétek az özvegyeket és árvákat...” A Flüe-i remete mértéktelően részese volt a stans-i ún. szövetségi parlamentnek, ahol 1481-ben

elhárították a kantonok és a városok közötti, fenyegető testvérháborút. Az egyenjogú, szuverén kantonokból álló, akkoriban létrejött többnyelvű államszövetség úgy hat mint a 20. századi Európa egyesülésének víziója.

A solothurniak ritka megtisztelő címet adtak a messzire tekintő erdei embernek, talán a legszebbet, amelyet egy keresztény viselhet: „A béke szerelmese”.

Christian Feldmann

Forrás: Kirche In, 2014/3

„Aki boldogtalan, a saját hibájából az”

(Epiktétosz, ókori görög bölcsele)

Nem mások tesznek bennünket boldogtalaná. Nem mások okozzák az elbukásunkat. Nem mások felelősek örömtelenségünkért.

Annak a léleknek, aki a Földön megtalálta a helyét és szerepét, a boldogság társául szegődik. „A boldogság a jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül” – Dombi Feri bácsi ezt a gondolatot ültette éveken keresztül a lelkünkbe.

A legnagyobb küzdelem életünkben a harmónia, az öröm, a békesség megtalálásáért folyik.

„Nem szabad leülni, ölbe ejteni a kezét. Minden kezdés, minden küzdelem, ha sikerül, ha nem, többet ér, mint a néma és fáradt kétségbeesés... A célhoz csakis megüszült küzdelmek árán vezet az út... Ne álmokat, délibábokat keressünk, ne azt várjuk, hogy szánkba repüljön a sült galamb...” (Perlaky Lajos)

A lelkem akkor lesz békés és harmonikus, ha fel tudom dolgozni a mindennapok eseményeit, de legfőképp, ha a megbocsátást jézusi szinten tudom gyakorolni. Ezt látom a legfontosabbnak, ezt érzem a legnehezebbnek.

Megbocsátás hiányában – bármilyen lelki ember legyek is – növekszik bennem a keserűség, a neheztelés, a megbántottság tudata, a sértődés. Ezek leülepsznek a lélek mélyére, és megakadályozzák, hogy felszabadult, vidám és boldog legyek.

Saját tapasztalatomból tudom, milyen nehéz a felejtés, a megbocsátás. Találkoztam valakivel, aki nagyon ostoba és otromba módon viselkedett velem sok évvel ezelőtt. Első gondolatom az volt, hogy most jól megmondom neki a véleményemet. Megdöbbsentem, hogy ennyi év után is magamban hordozom a sértettséget, a megbántottságot, a bosszúságot. Erősen megdorgáltam magam, majd imádságban kértem a mennyei Atyát, hogy tudjak felejtani, megbocsátani, és a lelkem ne legyen tele negatív érzelmekkel. Nehezen ugyan, de megoldottam a feladatot.

Pedig milyen régen elhatároztam, hogy nem engedem a lelkem békéjét tönkretenni egyetlen ostoba emberi megjegyzéstől, viselkedéstől.

A lelki életet élő embernek központi kérdés a megbocsátás. A szív és a lélek békéje akkor születik meg, ha „felülről” segítséget kérve, nagy erőfeszítéseket teszek, hogy ne legyen a lelkemben negatív erő, indulat, előítélet.

Mennyit küzdöttem ezért, és mégis csak részeredmények születnek. Amikor futni vagy kerékpározni megyek, sokszor már az induláskor előtenek a negatív gondolatok, érzések. Eszembe jutnak grimaszok, megjegyzések, gúnyos szavak, hálátlanság, gyűlölet, ami felém irányult. Ilyenkor azonnal leparancsolom magam arról, hogy ilyenekről gondolkozzam, ilyen dolgok mérgezzék a lelkemet. Nem egyszerű feladat.

A sport elviszi a feszültség, a keserűség, a bánat, a rosszkedv 30-40%-át. A többit a mély Isten-kapcsolat, a személyes találkozás Jézus Krisztussal, és a szemlélődő típusú imádság oldja fel.

Akinek nehezen tudok megbocsátani, aki iránt mély el-lenszenvet érzek, azért megpróbálok minden nap imádkozni, mindaddig, amíg távozik belőlem a negatív érzélem.

A lelki ünnep, a felhőtlen öröm, a végtelen szeretet nem adatik meg sokszor. De amikor betölti a lelket, életre szóló tapasztalat, élmény lesz.

Az egyik tábori remetenap végén megkérdezte tőlem egy csillogó szemmel visszatérő remete: „Szeretném átölelni az egész világot! Mit jelent ez?” Csak annyit válaszoltam: hogy tökéletesen sikerült a remetenapod.

Megbocsátani azoknak a legnehezebb, akik velünk, körülöttünk élnek. Az idegen sutasága, ostobasága nem fáj, de a szereteteinkké igen.

Egy amerikai fiatalember azon a repülőgépen ült, amelynek (2009-ben) a felszállás után nem sokkal leálltak a hajtóművei. A pilóta jelezte, hogy nemsokára a földnek csapódnak. Mindenki készült a halálra. A pilóta nagy bravúrral letette a gépet a New York melletti Hudson folyóra. A 150 utas közül csak egy sérült meg súlyosabban. A fiatalember elmondta, 28 másodperc volt az egész, de megváltozott az élete. Azóta nem veszekedett a feleségével. Így indokolta: „Mert nekem ő fontosabb, mint az én igazságom.” Ennyit lehet változni 28 másodperc alatt. Ilyen magasságokba lehet eljutni. Ilyen elhatározásokat lehet tenni.

Aki megtelik békességgel, az biztonságban van, mert a béke minden jónak a foglalatja.

Vincze József